

Derfor står den danske stat med et uløst problem, der kan skade Danmarks internationale omdømme, hvis vi ikke får løst erstatnings-sagen. Og jeg vil gerne spørge, om regeringen ikke finder, at erstatningssagen kan løses ved at give en undskyldning og ved at finde en værdig afklaring på det økonomiske spørgsmål i forbindelse med erstatningen.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg skal afslutningsvis – for vi er jo ved at være et stykke væk fra spørgsmålet – erindre om, at jeg selv og landsstyreformanden for ganske få dage siden har indgået en aftale, som vi selvfølgelig begge skal have godkendt i vore baglande, en aftale af den 31. januar 1997. Vi er enige om en politisk løsning, og vi er enige om at skue fremad. Vi er dermed også enige om, at der ikke resterer flere spørgsmål i Thulesagen mellem os, det vil sige mellem den danske regering og Grønlands landsstyre.

Med hensyn til andre juridiske spørgsmål, med hensyn til en eventuel retssag, der måtte være rejst af enkeltpersoner eller organisationer, må sådanne sager gå deres gang ved domstolene. Det finder jeg rigtigst. Det vil ikke være rigtigst hverken af landsstyreformanden eller jeg selv at blande mig i retssager, der er taget op til behandling ved vore domstole.

Hans-Pavia Rosing (S):

Ja, bare for at sætte en enkelt ting på plads forhåbentlig. Den politiske aftale, der er lavet mellem Grønland og Danmark her på det sidste, som har forløbere i Dundas-løsningen osv., betragter vi fra grønlandsk side som en kollektiv erstatning. Der kan måske være nogle vinkler på den aftale, der er lavet her for nogle dage siden, som skal diskuteres videre i Grønland og formentlig også her i Danmark, men vi betragter de forhandlinger, der har været mellem statsministeren og landsstyreformanden, som forhandlinger om den kollektive erstatning til Thulebefolkningen, hvorimod vi betragter retssagen, som hr. Keld Albrechtsen henviser til, som en sag om individuel erstatning.

Vil statsministeren bekræfte det?

Keld Albrechtsen (EL):

I forlængelse af det spørgsmål vil jeg gerne bede statsministeren bekræfte, at der er to sider af sagen. Dels er der forholdet mellem den danske regering og den grønlandske regering. Her er

der, så vidt jeg kan forstå, indgået aftale om en flyveplads.

Men så er der det andet spørgsmål, og det er erstatningssagen. Det er jo et spørgsmål mellem den danske stat og borgere i det danske rigsfællesskab, hvis rettigheder er blevet trådt under fode, og som ikke har fået den rette behandling i forhold til grundlovens bestemmelse om ekspropriation.

Jeg vil bede statsministeren om at bekræfte, at det problem er uløst, i og med at der er en retssag under forberedelse imod den danske stat, hvor de borgere, der her er tale om, naturligvis gør gældende, at deres grundlovssikrede rettigheder ikke er blevet respekteret, og der ligger hos FN en sag under behandling for krænkelse af menneskerettighederne netop i det spørgsmål.

Derfor vil jeg bede statsministeren bekræfte, at den danske stat stadig væk står med et uløst problem, og jeg vil bede statsministeren oplyse, hvad man vil gøre fra regeringens side for at løse dette problem.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg er nødt til at gentage, hvad jeg var inde på før. Det, en statsminister kan gøre, og en dansk regering kan gøre, er lige præcis det, vi har gjort.

Vi har forhandlet med vores modpart, den grønlandske regering, det grønlandske landsstyre, der har været forhandlinger mellem landsstyreformand Lars Emil Johansen og jeg selv – det har der været ved adskillige lejligheder – gode konstruktive, rigtig, rigtig gode forhandlinger i gensidig respekt. Vi er blevet enige. Sådan forhandler man, sådan løser man tingene mellem den danske regering og landsstyret; det er det, vi kan gøre.

Så er der en retssag, som nu kører i det danske retssystem, og det ville jo være forkert af mig og den danske regering at blande os i den retssag; den må gå sin gang. Jeg tror ikke, det ville være klogt hverken af Folketingets medlemmer, Folketinget eller regeringen at gå ind i det spørgsmål.

Det, vi kan gøre her, synes jeg, den rigtigste måde at gøre det på set fra begge parter synspunkt, er, at den retssag nu må gå sin gang.

Regeringen har håndteret spørgsmålet, som regeringen kan og bør gøre, og jeg er meget glad for, at vi har fået den aftale mellem landsstyret, landsstyreformanden og den danske regering. Jeg er selv meget glad for det, fordi det jo også